

૧૭૩૬

૧૭૩૬

ગુલબહારે મુજફરશાહ  
યાને  
ચીનની શાહબાદીનો કીરસો.

ઉમદા રાગરાગણીયોથી ભરપુર.

રચનાર,

મોક મહુમદીયન મુનશી.

ત

પ્રેક્ષ

પ્રસિદ્ધ કરનાર,

હાઈ દામોદર રતનસી સોમાણી.

(સર્વે પ્રકારના હફ પ્રસિદ્ધકર્તાએ રાખ્યા છે.)

મુંબઈ:

આરિયન્ટલ છાપખાનામાં છાપ્યું.

સંવત ૧૯૩૯. સને ૧૯૮૩.

કિંમત ૨ આના.

## ચીનાઈ.

	કિમ્મત રતબના			રૂ. આ.
ફલાવર પીકુ નંબર ૧	...	...	...	૨ ૦
ફલાવર પીકુ „ ૨	...	...	...	૧ ૮
સુપરફાઈન રોઝ પૌઆંગ	...	...	...	૧ ૪
લમશાની આય નંબર ૧	...	...	...	૧ ૪
લમશાની આય „ ૨	...	...	...	૦ ૧૪
સુપરફાઈન પૌઆંગ	...	...	...	૧ ૦
ફલાવરી આરેન્જ પીકુ	...	...	...	૧ ૦
ફેમીલી મીક્સચર	...	...	...	૦ ૧૪
ફાઈનેસ્ટ સેન્ટેડ આરેન્જ પીકુ	...	...	...	૦ ૧૦
ફાઈનીગિયલ કેસો કોંગો	...	...	...	૦ ૧૨
સૌઆંગ	...	...	...	૧ ૨
કેસો કોંગો...	...	...	...	૦ ૧૦
બેસ્ટ કોંગો	...	...	...	૦ ૯

## હોંદુસ્થાની આહુ.

કાંઠાવેલી ફ્લોવરી આરેન્જ પીકુ	...	...	૧ ૮
કાંઠાવેલી એસ્ટ્રા ફાઈન આરેન્જ પીકુ	...	...	૧ ૪
કાંઠાવેલી એસ્ટ્રા ફાઈન પીકુ	...	...	૧ ૨
આયના એન્ડ ઇન્ડિયન બેસ્ટ ડવાલીટી દામોદર મીક્સચર	...	...	૧ ૨
શયલ ફેમીલી મીક્સચર	...	...	૧ ૦
કાંઠાવેલી પીકુ સૌઆંગ	...	...	૧ ૦
કાંઠાવેલી સૌઆંગ	...	...	૦ ૧૨

# ਗੁਲਾਮਘੋਰੇ ਮੁਨਕੁਰਸ਼ਾਹ ਥਾਨੇ ਘੀਨਨੀ ਸਾਹੁਨਾਈਨੋ ਖੀਰਸੋ.

ਘਾਅ ੧ ਲਾ. ਪਰਦਾ ੧ ਲਾ.

(ਸਫੇਨਾਈ ਘਾਗਮੇ ਘਾਅ ਦੇਖਾਨੀ ਹੈ, ਸਾਹੁਨਾਈ ਘੋਰੇਪਰ ਸਵਾਰ ਹੋਕਰ ਆਤਾ  
ਘੋਰੇ ਗਾਤਾਏ)

ਘੋਰਾਏ ਮੁਕੇ ਘਾਏ ਫੇ ਵਲਾ ਉਮਾਰੀ—(ਘੇ ਰਾਹ.)

ਮੁਨਕੁਰਸ਼ਾਹ—ਘਾ ਫੁਲਨ ਖਸ ਪਰੀਫ਼ਾ ਘੁਫਾਨੇ ਅਘਾਘ ਦੀਘਾ.  
ਫੇਘੇਸੇ ਖਸੁਕੇ ਦੀਲ ਮੇਰਾ ਦੀਵਾਨਾ ਘਨ ਗਘਾ.  
ਸੋਧਿ ਹਮਸੀ ਨਾਨ ਨਵਾਨੀਫ਼ੀ ਨੀਨਦਮੇ.  
ਅਘੀਅਾ ਫ਼ੀਧਰਕੋ ਸੁਰਫ਼ੀਫ਼ੇ ਘੇਫ਼ਾ ਫ਼ਲਾ ਫ਼ੁਵਾ  
ਘੀਘਰੀ ਹੈ ਘੁਲਕੁ ਘੇਹਰੇਘੇ ਖਸ ਮਾਹੁਤਾਘਫ਼ੇ.  
ਮੁਨਕੋ ਗੁਮਾਨ ਅਘਮੇ ਥਾ ਘਾਫ਼ੁਤਾਘਕੁ  
ਘੇ ਨਾਨ ਫੁਲਨਵਾਲੀ ਹੈ ਘੇਫ਼ਾਰ ਘਾਘਸੇ.  
ਸੁਰਾਨੇ ਤੇਰੇ ਦੀਲ ਮੇਰਾ ਸੁਰਾਤਾਕ ਕਰ ਦੀਘਾ.

(ਅਘਨੀ ਤਸਘੋਰ ਉਸਕੇ ਸੀਨੇਪਰ ਫਾਲਕੇ ਨਾਨਾ  
ਘੋਰੇ ਸਾਹੁਨਾਈਨੋ ਘੇਫ਼ਾਰ ਹੋਕਰ ਆਨਾ.)

ਘਬਰੇ ਲੇਰੇ ਮਸੀਹਾ ਤੁ ਕਹਾਂ ਹੈ—(ਐ ਰਾਹ.)

ਸਾਹੁਜੀ—ਮੈਂ ਭੜੀ ਆਪਸੇ ਘਬਰਾਏ ਸਾਧੀ.

ਜੇ ਦੇਖੀ ਆਪ ਸੁਰਤ ਢੀਲ ਰਖਾਧੀ.

ਮੈਂ ਦੇਖੀ ਆਪਸੇ ਸ਼ੀਕਲ ਉਸ ਮਾਹ ਭੀਕਾਧੀ.

ਪਰੀਥੀ ਧਾ ਮਲਕ ਧਾ ਆਦਮੀ ਜਾਣ.

ਨਜ਼ਰ ਆਖਿ ਆਪਸ ਫੂਦਰਤ ਆਧਾਧੀ.

ਫੁੱਲਾ ਹੈ ਫੁੱਲ ਆਪ ਜੈਸੁਗੀਲੋ ਗੀਰ.

ਰਸਾਖ ਹੈ ਧੇ ਉਸ ਜ਼ੁਲ੍ਹੇ ਦੁਆਧੀ.

(ਐ ਗਾਨਾ ਸਾਹੁਜੀਓ ਸੁਨਕਰ ਸੋਢੀਆਂ ਆਂ  
ਫੇਰ ਜਾਨੀ ਹੈ ਆਪ ਸੋਢੀਆਂ ਫੇਰ ਕੇਹੀ ਹੈ.)

ਸਾਹੁਜੀ—

ਲਾਏ ਮੇਰਾ ਫੁੱਲ ਧੁਲਾਧੀ ਲਾਏ ਮੇਰਾ ਫੁੱਲ. ਜਾਂਹਿ ਸਾਧੁ: ਆ ਭੁਲ—ਭੁਲ:

ਦੇਖਾ ਆਪਸੇ ਰਸਕ ਅਮਨਦੋ ਖਰਕ ਮੇਂ ਫੁੱਲ ਅਕਸੁਰ—ਭੁਲ:

ਕਾਐਆ ਸਾਧੁਆਂ ਮਾਰਾ—ਤਰਨ.

ਸਾਹੁਜੀਆਂ—ਯੋਧਾ ਹਮਸੇ ਸਾਹੁਜੀ ਯੋਧਾ ਹਮਸੇ ਸਾਹੁਜੀ.

ਫੇਰਨਾ ਪੈ ਫੁੱਲ ਜਾਨੀ ਹਮ ਗਏ ਹੈ ਭੁਲ—ਯੋਧਾ.

ਅੰਧਾ ਅੰਧੀ ਧਾਪੇ ਸਾਧੀ ਹੈ ਫੇਰਨਾ ਫੇਰਨਾ ਜਾਣੇ

ਲਾਏ ਫੁੱਲ—ਯੋਧਾ ਹਮਸੇ.

ਸਾਹੁਜੀ—(ਧੁਲ੍ਹੇ ਫੇਰਕੇ ਗਾਧੀਆਂ ਆਪ ਸਾਧੁ ਫੇਰਕੇ ਫੇਰੀ ਹੈ.)

ਫੇਰਾ ਫੇਰਾ, ਫੇਰਾ ਫੇਰਾ, ਫੇਰਾ ਫੇਰਾ, ਫੇਰਾ ਫੇਰਾ, ਫੇਰਾ—ਤਰਨ.

ਅਲ ਨੀਕਲ ਅਲ ਨੀਕਲ ਅਲ ਨੀਕਲ ਅਲ ਨੀਕਲ ਅਲ ਨੀਕਲ ਅਲ ਨੀਕਲ ਅਲ ਨੀਕਲ.

ਅਲ ਖਰਕੇ ਫੇਰਕੇ ਫੇਰਨਾ ਫੇਰਨਾ ਫੇਰਨਾ ਫੇਰਨਾ ਫੇਰਨਾ ਫੇਰਨਾ ਫੇਰਨਾ.

ચુપ કરેા મેહયા મેરા ગુલબદન હોયે ગુનચે દહન.  
કાં ગયાં હાચ્ચે હાચ્ચે કાં ગયા હાચ્ચે હાચ્ચે તેરી ચંપા  
ચંમેલીછો દેદે જળા—ચલ નીકલ. ચલ નીકલ.

સહેલીઆં—

(આપશમે ઓલકર.)

માંદનીમે ચીટકારો ચલેરી સહેલી—એ રાહ.

દીવાની સી બતીઆં કરત હૈ પીયારી, અકલસે હૈ બેફામરે.

ગોચમે છુપ કરકે દેખે તમાશા, હોતા હૈ કયા અજામરે.

(ગોચમે છુપ કરકે સહેલીઆં દેખતો હૈ.

ઔર શાહજાદી ચારકે ફીરાકમે જાતો હૈ.)

જાનાકી તરફ જાએતો—તરજ

ગુલબહાર—હ્યા ખાખ પરશાન દીખાયા મેરે અલ્લા.

દીલ મેરા તો દીવાના બનાયા મેરે અલ્લા

ચેહરથી યાયા મલક યા ખુરશીદે મહતાબ.

યા ખુદહી મેરે ખાખમે આયા મેરે અલ્લા.

સપનેમે આકે પુતુકે કીનઆનને યારો.

બસ ચાહે મોહબતમે ઝુકાયા મેરે અલ્લા.

અખ જાઉ કહાં કીમમે હકીકત ચે મે પુછું.

કીસનેયે મુજકો આકે જગાયા મેરે અલ્લા.

(કુબ સોચકર.)

જાને મન એ જાને મન—એ રાહ.

ગુલબહાર—છોડ કયું મુજકો ગયા એ જાને મન એ જાને મન.

દાગે ફરકત દે ગયા એ જાને મન એ જાને મન.

ખાખમે દીખલા ઝલક કાલીખમે દીલ મેરા નીકાલ.

બે તરાંહસે લે ગયા ઐ જાને મન ઐ જાને મન.  
 સુરતે મેહતાબ તેરી દેખી ચરામે ખાખમે.  
 યક નસ્તુર રહે ગયા, ઐ જાને મન ઐ જાને મન.  
 તેરી સુરતકે મૈ તસદક હોકે જાગે તુ હૈગા કીધર.  
 કુછ પતા ના દેગયા ઐ જાને મન ઐ જાને મન.  
 સુરગ દીલ મેરા કીયા મૈયાદ તુને ઐ શીકાર.  
 યા તુજે યે હો ગયા — ઐ જાને મન ઐ જાને મન.

સહેલીઆં— આજરે પાછ ખુશીકો નીશાની—તરજ,  
 આજ યે હુમ્મ હૈ ઇસ્ક મે દીવાની, ઇસ્ક મે દીવાની, ઇસ્ક મે—આજ  
 ખાખમે ઇસને દેખા કીમીકો ઉસકી કરતી હૈ જખાની  
 અરે અરે ઉસકી કરત હૈ જખાની—આજયે.

**ખાખ. ૧. પરદા. ૨—રસ્તા.**

ચલ મોહકો યે બાત સુનાદે તેરો—કાલીગરાકો—તરજ.

સહેલીઆં—ચલો શાહકો હકીકત સુનાવે સભી યે સુનાવે.  
 સભી યે સુનાવે સભી—ચલો રાહ.

**ખાખ ૧. પરદા. ૩. દરખાસ્ત.**

દોનો રૂખ સાર માહ પ્યારે હૈ—તરજ.

રામસગરા—આપ શાહનશાહ હમારે હૈ.

કૈમર ફરાકુર યા ખીચારે હૈ,  
 છતને હૈ રાહ જહાને ફાગીમ.  
 વો સભી જરે દસ્ત તુમારે હૈ,

આપકે જૈસા કીસ્કા હૈ રતબા.  
 મારે આલમ મે તુમ નીઆરેહે.  
 હુસ્ન મે ભી હૈ આપ બસ એકતા,  
 રસકે યુસુફ હૈ માહ પારે હૈ.  
 અદલ મે આપ હૈ યહાં મરાહુર,  
 બાગે આલમ મે ગુલ હજારે હૈ.

છોરદે ડરકી બાત મોઘા મોરે છોરદે.—તરજ.

આદશા—પુત્ર દીખાયા નાચ મોકો પુત્ર દીખાયા નાચ,  
 ધનોકો ધનઆમ દે તુ જલદી હીરે ઝૌર ઈલમાસ.  
 ધન દોનુકો દો દો કંઠે મોતીયોકે દે,  
 આર જો મતલબ હોયે ધનકી પુરી સમ કરદે,

જૈન

(રામસગરેકો લેખતા વચ્ચરતે.)

ચોખદાર—શાહનશાહે આલી વા આલી શીકાત,  
 અરજ હૈ યે બંદેકી એ નેક જાત.  
 જો હૈ આપકી દુખરે ગુલબહાર,  
 ઊંચીકી સહેલીઆં મન આઈ બહાર.  
 હુકમ હોતો આવે વો દરબાર મે.  
 અરજ કરતા ચાહતી હૈ મરકાર મે.

શાહ—બહોત પુત્ર આને દે એ ચોખદાર.  
 કે બે વકત પડા બિતકો કયા હૈગા કાર.  
 બુલા જલદી લા બિતકો મેરે હજુર.  
 કે કયા કામ એસા પડા બી જરર.

(ચોખદાર શહેલીઆંકો લે આતા હૈ.)

## રૂપાઈ.

શાહ—બે વકત યહાં આઘ હો ક્યા કાર હૈ તુમકો.  
જલદી બયાં કરોકે ક્યા દરકાર કાર હૈ તુમકો.  
દુ ખતર જો ગુલબહાર મેરી ઊશને કુછ કહા,  
જો કુછ કહા વો જલદ કહો કાર હૈ હમકો.

## બંજરા.

સહેલીઆં—ક્યા તુ મમે કહેં એ શાહના, ગુલબહારકા આફશાના,  
વો સોધથી બાગકે અંદર, ચકબ ચક ઉઠી વો દરકર;  
બની મીરસે વો મજબુદીવાના, ક્યા તુમસે કહેં એ શાહના  
શાયદ માઅલુમ હોતા એમા, કોઈ ખાબ જો ઊસને દેખા;  
નહી એર કુછ હમને જાના, ક્યાં તુમસે કહેં એ શાના.

કોરાતા હૈ હમે કાં કાં—(ચે રાહ.)

શાહ.—સુનાયા હાયે ક્યા તુમને, વે દરદો ગમકા આફશાના  
મેરાબી દીલ હુવા વારો, વે સુનકર હાલ દીવાના  
વજર અબ જલદ જા હમ વકત ધનકે તુ હમરા એર  
એર લે જા કોઈ હકીમ યા કોઈ શીયાના સખસે હો દાના.  
ધલાજ ઊંસકા તુ કર જલદી કોઈ તદખીરસે એ વાર.  
નહી તો જાન તું ખેરાક મેરા હોવેગા મરજના.

(જતા વજરકાં)



## બાબ ૧ લા. પરદા ૪ થા—રસ્તા.

મે પંજબનં ભોલો કુતુબન—(ચે રાહ.)

હકીમ.— જહાં કે અંદર નહી મેરા હમસર  
 મે હું હકીમે મીચાલે લુકમાં,  
 દવા તો ઐસી મૈ પાસ રખતા  
 ગધા જો આવે તો હોવે ઇનસાં;  
 ઐર ઐક ગોલી જો હૈ મેરે પાસ  
 દવા ઊસી મે હૈ તીનચો સાઠ,  
 કરેં ક્યા તારીફ ઊમરી તુમ સાથ  
 સુજોં અજી જો હમારે જીરા;  
 કે દુધ ચીડીકા ઐર ઊઠકે સીંગ,  
 ગધિકે ચમડેકી ઐર સહી હીંગ;  
 ઐર જીતી ડાકનકે બાલકી વીંગ  
 કે ઐસી ઐસી પડી દવાયાં.  
 ઐર ઇસ સીવા કંઈ હજારેં મછર;  
 કરોડું માકણ વો લાખુ ચાંચડ.  
 વ અંડે બીલીકે ડાલ અંદર ઐર  
 પીસા હમડો હજાર બરસાં;  
 કરોર બરસાં જમીકે અંદર,  
 વ લાખુ બરસાં ચમાંકે ઉપર.  
 રહા હું મૈ જા દવાકી ખાતીર

हे नय ये मुज्झो भीली दवायां,  
जडी वो जुडी से हुं मै वाकी  
हकीम मुज्झा है कौन हादीक;  
मै आदशाह हुं के हुंगा लार्म्मिक  
नही यहां कोर् भिरा कहरदा.

औ शिंहजन पोयारे अरल आगे तोरे नोरे.—(विराह.)

वज्जर.—औ हकीम साहेब सुन म्य हज्जरत बलयेगा साहके धरको,  
साहजदी प्मीमार हुम है होवे राक्ष कामील जिसको.  
गरये तुमहारे हाथसे जिसको होवेगा आराम,  
साहसे धनआम तुमको दीलाजि मैभी हुं धनम.म.  
और पडाजि हसामतो दौलत काम पनार्जि रास्त,  
काम पनार्जि रास्त तोरा और पडाजि नेआमत.  
(हुकीमजने जना वज्जरके साथ.)

**आप १ ला. परदा ५ वा.—महेल.**

कतौया जरा पंसी बल जरे.—(विराह)

गुलपहार.—आ मनम तोरा मुपडा दीआ जरे,  
गोरी गोरी सांदरी सुरत तेहारी रे.  
शीरके जरा भोको दीआ जरे—आ मनम.  
(वज्जर और हुकीम साहेबका हाजील होना)

आ गोरी आलीने नेजरा भर भारारे.—(विराह)

वज्जर.—तोहे क्या हुवा है पतादे मारी पीयारी रे.  
देप ये हकीमको मै साथ लाया,  
धसको दीआतु अपनी नारी रे—तोहे क्या हुवा है.

धस आतरो इरकाने कहां आगलगाही—(ये तरज.)

गुलबहार.—मेरा हकीम बोली है ज्या कार है धस्से,  
 उसका है दरद मेरेको अस कार है ठस्से;  
 मेरे मरनको ज्याही पैछानेगा ये हजम,  
 धसको लेज्या दूर नही कार है धस्से;  
 तरारीक मेरे पाससे अस आपली लेज्या,  
 शीकर कोर्न न आयो धनकार है सजसे;  
 हकसे दुआ करे के मेरा वा सनम मीलि,  
 धस वपत मेरा दील यहां भेजर है तुमसे;  
 धजगतसे अपने जते हो या मार मे धके  
 अस जया यलो नीकलो नही कार है कीस्से.

(जना वलरो हकीमका.)

राज सुन मोके हे प्रीत तेहारी.—(ये तरज.)

गुलबहार.—रातनीन है तेरी यादगारी,  
 मैं सनम मैं सनम मेरे पीयारे,  
 शीकर मैंक नजर तेरेको देखु.  
 जगि से जनमे तुजपे वारी,  
 दरद मुजको है पुनको नही है.  
 मैं तो करती तेरी यादगारी,

आख १ ला. परदा ५ वा. (रस्ता.)

जल भेटेको तेरे जुसा सारी.—(ये राह.)

हकीम.—यहां तो कुछ ना यलो मारी हीकमतरे  
 हीकमतरे मारी हीकमतरे.

यहां तो कुछ ना बली मोरी छिन्नतरे  
मोरी कदर धंसने कुछ नही जानी  
कैसीयी जिसकी शानाप्ततरे.

**आप १ ला. परदा ७ वा. (हरभार.)**

(वज्ररुका आना अरण करना.)

सगपणसानु सायु लाध.—(वे तरन.)

वज्रर.—थाह सुन मैं सारी हकीकत भरकु श्रुताके जालुरे,  
हाल सभी गुलजहारका तुमसे देखा हुं सो जालुरे.  
यहांसे गया तब हकीम मैंसा रहमे भीला मैंक मुन्डोरे  
जिसी हकीमको साथ लेकर गया वहां ज्या देखुरे.  
भीरुल दीवानी तरप रही है नही है सुख कुछ जिसकोरे,  
तबतो मैंने जिसको पुछा ज्या हुवा ये तुन्डोरे.  
हकीम मैंक मैं साथलाया नारी दीया धंसकोरे,  
तब वार्जीजला जाली मैंसा गुसेसे वो हमकोरे.  
जम्मा जम्मा करके जाली नही तो धके मारंरे.  
यही सुपन मैं सुनकर आया जम्मा ज्या अपनी जालुरे,  
धराकमे जिसके दुर्घ दीवानी आपमे जसको देभीरे.  
सनम मनम कर तरप रही है धराक हुवा है जिसकोरे.

यल गोरो युंके साजन—(वे राह.)

शाह— यल मोरे जाहम यल मोरे जाहम  
मुन्डो जता सय हाल दीया,

લડકીપે મારે ક્રીસ્કા જીલ્લમ હે

દેખુ જરા તુ પા ઊઠા.

(બના દોતુકા)

બાબ ૧ લા પરદા ૮ વા. મહેલ.

ડુબકર દીલમે મેરે તીરકા પેકાન રહા—(યે તરજ.)

ગુલબહાર—નકરા તસ્વીર તેરા દીલપે મેરે ચાર હુવા.

જીના દુન્યાંમે મેરા હાયે અપ દુસ્વાર હુવા.

બાબમે દેખ તેરી સુરતે ગુલકુ પીયારે

ચોકતે જાનંદમે ખસ દીલ મેરા ખીમાર હુવા.

જામે ઉલકત પીલા મુજકો ગયા એ સાકી.

ઊસકે પીતેહી મુજે ઇસ્કકા આજાર હુવા.

(બાદશાહકા હાખોલ દેના મઆ વજર.)

અરે ઇશવર કૃપાલુ તું—(એ રાંહ.)

શાહ—અરે ખેટી યે ક્યા તુજકો હુવાહે ક્યા ખતા મુજકો,

તુમે ક્રીસને સતાયા હૈ. યે કૈસા હાલ ખનાયા હે,

યે દરદો ગમ તુ ખાતી હે, કે દીલ અપના જલાતીહે,

હુવા તુજકો યે ક્યા નાદાન, પીદરસે ક્રીજી હુધ અંનજાન,

યે દેખ મેરી જઠણીપર, તુ હો હુરાયાર એ દુખતર.

ગુલબહાર—

(તસ્વીર બાબકો દોખાકે.)

હમતો ઇશકમે હુવે હે દીવાને—(યે તરજ.)

હમ તો ઇસપર હુવે હે દીવાને. ખીના ઇસકે નહી ક્રીસકો, જાને

જહાં મે જીના હમારા તો અપ હુવા મુશકીલ.

કે બાબમે દેખકે યે શીકલ હમ હુવે બેકલ.

નહીં અપ્પ પાને મળ હા અપ્પ યે જીનેમે.  
 યે દરદો ગમ હે ઇસીકા હમારે સીનેમે.  
 અપ્પ હમ તુમ સેભી હોગયે ખીગાને—ખીના ઇસકે.  
 મરજે ઇરાકકી દુન્યાંમે કોઈ દલાહી નહી.  
 બગેર વસ્લકે હોતી કહીં સફાહી નહી.  
 ઇસીકી મરજમે લાખુ ગયં હે દુન્યાંસે.  
 ઇસીકે જેસી અં વાલીદ કોઈ બલાહી નહી.  
 અં પીદર યે મરજી તુમ ડ્યા જાને—હમતો ઇસપ.  
 યે ઇશક આતથકો કોઈ જુજા નહી સકતા.  
 મગર જો જીસને લગાઈ હો જુજા સકતા.  
 ભરક રહી હે યે આતરા હમારે તન મન મં.  
 યે સોઅલે આગસે તનમન મેરા સબી જલતા.  
 કોઈ આતા નહી હે જુજાને—હમતો ઇસપર.  
 (વસ્ત્રોર ટેખકર.)

અદાએ તેરો યે જાદુ ભરો—રાહ.

રાહ— અજાપ તસ્વીર પે જાદુ મરી હે,  
 પડેશાં હાલ જો તેરા કરી હે;  
 કહાંસે આઈ તેરે હાથ ખેટી,  
 કે તું ઇસતરાહ જો ઇસપર મરી હે.  
 ગુલબહાર—કહું ડ્યા મં સોબથી પલંગપર,  
 ચકાચક આંકિ સીનેપર પરી હે;  
 કે ઇસકો દેખ મં આરાક હુમ હું,

હમકે સાથ મેરી દીલખરી હે ;  
 કીસી તદખીરસે હસકો બુલાવો,  
 નહી તો મૌત મેરી આખરી હે.  
 રાહ.— ઐ મેરી ગર હૈ તુ જો હમપે રાજ,  
 તો બહેતર હૈ યહી મરજ મેરી હે;  
 વજર જલદી તું હસકો ધુંડકર લા,  
 યહી ખાત દીલમે મેરી આ ઠરી હે;  
 કરું શાદી યે લડકીકી ઉસીસે,  
 યહી ઉમેદ બસ ખાકી રહી હે.

તેરા શુકર બજ કીઉ ન લાઉરે—(તરજ.)

મુજબહાર—ઐહસાં તેરા કબી નહી બુલુંરે. ઐહસાં.  
 મેરે દીલખરકો ગર મૈ પાઉરે. ઐહસાં.  
 જખતક. જીલંગી ખીદમત કરુંગી.  
 મારે પીદર ઐ મારે પીયારેરે. ઐહસાં.  
 તમામ. બાબ ૧ લા.

બાબ ૨ રા. પદ્દા ૧ લા.

(મહેલ મુજકૂરશાહકા)

હસ્તાર બસ્તી સાકોઐ—(ઐ તરજ.)

મુજકૂરશાહ—તુરકુલ ઐનમે વો હાઐ ગઈ માર મુજકો,  
 ખાબમે આ વો સનમ કર ગઈ ખીમાર મુજકો;

ખાખ રાહતમે મૈ સોયાથા ફરરાપર અપની,  
 યકબચક અપના દીખા હાઝમે વો દીદાર મુજકો;  
 ઉસકી દુરકતમે તરફતા હું મીસાલે ખીજલી,  
 યાદને ઉસકે જ્યા અખ તો બેકરાર મુજકો;  
 લે ચે તસ્વીર વજીર જા તું હરએક મુલકુમેં,  
 મીસાલે તસ્વીર કે તું ઢુંડકે લા ધાર ઉસકો;  
 ગર તુ લાવેગા પતા ઉસકા કહીં જાકે વજીર,  
 મરતેદમ તુજકો ન બુલુંગા ઐ ગમખાર તુજકો;  
 ખાખમે આકે મેરે ઐયાર ચકબચક વો ગઠ,  
 દામે ઉલકૂતમે સનમ કરકે ગીરીફતાર મુજકો;  
 લાઅલ ગોહરસે તુઝે મૈલી કરેં માલા માલ,  
 ચક નજર ઉસકા દીખાવેગા જો દીદાર મુજકો.

ગઠ એક પલક જો હવા પલટ.—રાહ.

વજીર—બહોત ખુબ આપકા ચે અમર બ સરોચશ્મ બજતા હું,  
 હરએક મુલકકે સહેરમે જા કહીંસે ઢુંદ કરકે લાતા હું;  
 મૈં અખ બેસ લેતા હું જોગીકા તેરી ખાતીરસે ઐ મેરે શાહ,  
 હરએક મુલકમે હસે ઢુંદકે હમરા અપને દેખ અખ લાતા હું;  
 ન કુછ દીલમે અપને તું ખૌફ ખા નહો દરદ ગમમે તું મુખતીલા,  
 તેરે બદલે મૈ અપને સરોપર કોહે ગમ ચે સીરપર ઉઠાતા હું.



## ਯਾਯ ੨੨. ਧਰਦਾ ੨੨.

ਜੰਗਲ, ਵਯਰ ਗੁਤਪਹਾਰਕਾ.

ਸੀਤਮ ਸੀਤਮ.—ਰਾਛ.

ਵਯਰ ਗੁਤ.—ਕਹਾਂ ਕਹਾਂ ਕਹਾਂ ਅਯ ਜਭਿ ਮੈ ਕਹਾਂ,  
 ਖਸ ਜੰਗਲੇ ਯੁੰਘਾਰ ਮੇ ਫੋਖ ਨ ਖਨਿਸਾਂ ਜਾਂ;  
 ਨ ਹੈ ਫੋਖ ਰਸੀਕ ਐਰ ਨ ਸਾਧ ਹੈ ਰਸੀਕ,  
 ਹਾਐ ਅਯ ਮੈ ਐਕਲਾ ਯਾਂ ਕਰੰ ਧਹਾਂ;  
 ਕੀਸਮਤਮੇ ਮੇਰੇ ਲੀਘਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਵਾਢੀ ਹੋਵੇਗਾ,  
 ਦੇਯੁ ਕੇ ਆਗੇ ਜਭਿ ਕੇ ਭਪਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਧਾਂ;  
 ਧੇ ਤਸੀਰੇ ਨਸੀਸ ਯਾ ਧੇ ਯੁਮ ਹੇ ਅਯੁਮ,  
 ਐਸਾ ਘਰਾਰ ਕੁਢੀ ਨ ਕਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੀਹਾਂ.

## ਯਾਯ ੨੨. ਧਰਦਾ ੩੨.

ਜੰਗਲ, ਨਦੀਕਾ ਕੀਨਾਰਾ.

ਵਯਰ ਗੁਤ.— ਰਾਮ ਤਾਰੇ ਨਾਮਕੀ ਧੁਮ ਮਘਾਧ.—ਐ ਰਾਛ.  
 ਯਾ ਮੇਰੇ ਸਰਪਰ ਗਰਦੀਰਾ ਆਧ, ਜੰਗਲੋ ਜੰਗਲਮੇ ਭਟਕਾਧ—ਯਾ,  
 ਤਸੀਰ ਧੇ ਕੀਸਕੀ ਹੋਗੀ ਯੁਧਾ ਧਾ ਹੁਰੇ ਮਲਕ ਭਨਾਧ;  
 ਗੁਲਕੋ ਗੁਲਕ ਸਯ ਫੁੰਡੇ ਰੀਸ ਮੈ ਲੈਕੀਨ ਨਹੀ ਐਸੀ ਪਾਧ.—ਯਾ.  
 ਕੀਸਸੇ ਕੁਹੰ ਐਰ ਜਭਿ ਕਹਾਂ ਮੈ ਸਾਧ ਨਹੀ ਫੋਖ ਭਾਧ,  
 ਜਰਾ ਹੋ ਖਡੀ ਯੈਠ ਧਾਕ ਭੀਤੋ ਆਲੁੰ ਰੀਰੇ ਮੈ ਹੋਢਿਗਾ ਰਾਹੀ.

(ਖਸਕਾ ਧਹਾਂ ਭਖਨਾ ਐਰੇ ਕੁਸਰੇ ਵਯਰਾ ਫਾਯਮ ਹੋਨਾ.)

ਆਨ ਗਮਤਾ ਹੁਵਾ.—ਐ ਰਾਹੁ.

ਵਯਰ ਗੁਲ.—ਹਾ ਐ ਕੀਸਮਤਸੇ ਹੋਕਰ ਆਵਾਰਾ,  
 ਦਸਤਮੇ ਤਨਹਾ ਫੀਰੰ ਮਾਰਾ ਮਾਰਾ;  
 ਮੇਰਾ ਹਮਦਮ ਧਫਾਂ ਡੋਖ ਨਹੀਂ ਹੈ,  
 ਕੀਸਮੇ ਪੁਛੁ ਧੇ ਮੈਂ ਹਾਲ ਸਾਰਾ;  
 ਸੁਲਫੋ ਸੁਲਫਮੇ ਧੇ ਲੋਕੇ ਤਸਵੀਰ,  
 ਫੀਰਤਾ ਆਯਾ ਹੁੰ ਮੈ ਮਾਰਾ ਮਾਰਾ;  
 ਐਸੀ ਸੁਰਤ ਧੇ ਹੋਵੇਗੀ ਕੀਸਕੀ,  
 ਕਹਾਂ ਫੁੰਫੁੰ ਮੈ ਗਰਦੀਰਾਫਾ ਮਾਰਾ;  
 ਭਨ, ਪਰੀ ਹੈ ਧਾ ਫੁਰੇ ਮਲਕ ਹੈ,  
 ਕਹਾਂ ਹੋਵੇਗੀ ਧੇ ਮਾਹਮਾਰਾ;  
 ਹਰ ਐਕ ਰਾਹੇਰੇ ਅਰਾਹੇਰੇ ਜਹਾਂਮੇ,  
 ਡੋਹ ਜੰਗਲ ਸਭੀ ਛਾਂਡ ਮਾਰਾ;  
 ਪਰਨਾ ਪਾਯਾ ਮੈ ਉਸਤਾ ਕਹੀਂ ਐਂਐ,  
 ਐਐ ਤੋ ਹੁਵਾ ਮੈ ਆਭੁਜ ਆਮਾਰਾ;

ਸਮਾਜੇ ਤੇਗ ਅਦਾਕੇ.—ਰਾਹੁ.

ਵਯਰ ਗੁ.—ਕਹਾਂਸੇ ਲਾਐ ਧੇ ਤਸਵੀਰ ਜਰਾ ਕਹੋ ਤੋ ਸਹੀ,  
 ਤੇ ਹਾਲੇ ਦੀਲ ਅਭੀ ਅਪਨਾ ਜਰਾ ਕਹੋ ਤੋ ਸਹੀ.  
 ਧੇ ਤਸਵੀਰ ਹੈਗੀ ਹਮਾਰੇ ਸਾਹ ਸੁਯਕਰਕੀ,  
 ਤੁਮ ਲਾਐ ਹੋ ਧੇ ਕਹਾਂਸੇ ਜਰਾ ਕਹੋ ਤੋ ਸਹੀ.

ਵਯਰ ਗੁਲ.—ਸੁਯਕਰਸਾਹ ਧੇ ਕਹਾਂ ਰਹੇ ਹੋ ਕਹੋ ਸਾਹੇਐ,  
 ਖਸੀਕਾ ਹਮਡੋ ਪਤਾ ਤੁਮ ਜਰਾ ਕਹੋ ਤੋ ਸਹੀ.

વજીર મુજ—હે પહેલે તુમ તો કહેા કહાંસે લાગ્યે હો તસ્વીર.  
યે હાલ અપના યહાં તુમ જરા કહેા તો સહી.

સખો કોઇ શામ એ મીલાયો મુજે,—(૧ તરજ.)

વજીર મુજ.—મેરા સખ હાલ યે સુનાઊં તુઝે,  
ભેદ યે સીધા સખજતાઉં તુઝે;  
મેરી શાહાનદી પરી આશીક હે યે ઇસકે ઉપર,  
ઉરાકી તાલાશકોભી જીયાલુ મૈ;  
આપકો ગર હૈ યકીં યહી મુજફર હૈગા,  
તો પતા ઉમકા મલ ખતાદો મુજે.

વજીર મુજ—જૈસા હૈ હાલ તેરા વૈસાહી મેરા હૈગા,  
મેરાભી હાલ કુછ સુનાઉં તુજે,  
દેખ તસ્વીર યહીં ઇસકો પૈછાન એ ભાઇ,  
જુગ કર ગૌર આર ખતાદો મુજે;  
યહી તસ્વીર હમારી હૈ શાહનદીકી,  
કહાંસે લાગ્યે હો યે ખતાદો મુજે;  
ખાખમે દેખી ઇસે જખસં શાહમુજફરકો,  
ખીરહકી આગ જલતી હૈ ઉસે;  
મૈં ઉસીકા હું વજીર ઉસને મેરકો ખોલા,  
કુંઢકર ઇસકો અખ લે આ દે મુજે,  
તખ મૈ નીકલા ઇસે કુંઢને એ મેરે અજીજ,  
હકને ઇમજાપર મીલાયા મુજે;  
મુઝકો તસ્વીર યે દે મેરી તુ તસ્વીર યે લે,  
મૈંભી યે જાકે અખ દીખાઉં ઉસે,

ਵਭਰਗੁ.—ਹਾਂਭੁ ਹਾਂਭੁ ਘੁਘ ਕਹੇ ਲੀਭੁ ਐ ਹਾਭੁਰ ਧੇ ਹੇ,  
ਮੈਂਭੀ ਘੁਘ ਭਭੇ ਧੇ ਦੀਆਭਿ ਉਸੇ,

(ਘਨਾ ਕੁਧੁਕਾ)

ਯਾਯ ੨੨. ਪ੨੬ ੪ ਥਾ.—ਮੇਭੇਲ.

ਮੁਭਕੁਰਾ—ਤੁਯੇ ਮੈਂ ਸਨਮ ਯਾਧਕੁ ਭਨਤਾ ਥਾ,  
ਨਹੀਂ ਤੁਯਕੋ ਮੈਂ ਯੇਧਕੁ ਭਨਤਾ ਥਾ;  
ਮੁਭੇ ਯਾਯਮੇ ਆ ਕਰੇਗੀ ਤੁੰ ਧਾਧਲ,  
ਯੀਧਾਹੁ ਤੇਰੀ ਕਾਥੀਲ ਨਹੀ ਭਨਤਾ ਥਾ;  
ਧੇ ਫਰਫੇ ਧਥਕੁ ਕਥਾ ਹੈ ਉਮਰ ਭਰਮੇ ਘਪਧੀ,  
ਐ ਭਲੀਮ ਨਹਰਗੀਭ ਧਸੇ ਭਨਤਾ ਥਾ;  
ਧੇ ਦੀਲ ਕੀਯਕੋ ਦੇਤਾ ਨ ਮੈਂ ਦੀਲ ਲਗਾਤਾ,  
ਧੇ ਫਾਮੇ ਮੋਘੋਧਧੇ ਧਲਾ ਭਨਤਾ ਥਾ;  
ਘਗਰ ਧਰਿਕਕੀ ਯਾਤ ਕੋਤ ਕੋਧ ਮੁਭਸੇ ਕਰਤਾ,  
ਤੋ ਮੈਂ ਯਾਤ ਉਸਕੀ ਮਯਧ ਭਨਤਾ ਥਾ;  
ਕੁਸਾ ਧੁਧਧ ਧੁਧ ਘੁਧ ਮੈਂ ਭਲੀਮ ਕੇ ਕੁਧੇ;  
ਘਭੁਭੇ ਧਸੇ ਮੈਂ ਨ ਪੈਛਾਨਤਾ ਥਾ.

ਲੇ ਤੁੰਭੀ ਮੁਧਨ—੨੨੬.

ਵਭਰ—ਸੁਨ ਮਾਰੇ ਸਾਹ ਸੁਨ ਮਾਰੇ ਸਾਹ ਸਧ ਰਾਭ ਯੋਧੁ,  
ਭੇ ਮੁਭਧੇ ਗੁਭਰਾ ਹੈ ਧੋ ਭਿਧ ਯੋਧੁ;  
ਤੁਮਸੇ ਗੁਧਾਹੋ ਭਧਸੇ ਗਧਾ ਫੁੰ ਫਰਧਧੇ ਭੋਗੀ ਭੀਲਾ ਐਕ ਮੁਭਕੋ,  
ਧੇ ਤਸਵੀਰ ਤੁਮਾਰੀਧੀ ਹਾਧਮੇਂ ਉਸਕੇ ਧਨਧਨ ਫੁੰਤਾ ਧੀਰਤਾ ਥਾ ਤੁਮਕੋ;  
ਉਸਕੀ ਧੇ ਤਸਵੀਰ ਮੈਂ ਲੋਕੇ ਘਾਧਾ ਘਾਧਕੀਭੇ ਤਸਵੀਰਧੀ ਦੀ ਮੈਂਧੇ ਉਸਕੇ  
ਧਸਕਾ ਨਾਮ ਸੁਧੀਐ ਗੁਧਧਹਾਰ ਹੈਗਾ ਪਛਮਕੀ ਤਰਕੁ ਧੇ ਰਹੇਧੀ ਹੈ ਯਾਧੁ.

મોરે ભોળનકી—રાહ.

શાહ મુજકર—મોરી હૈગી યહી ગુલબહાર બલાયે મોરી હૈગી  
યહી ગુલ,

ધસકા ડીકાના બતલા ઐ દાના કીતની હૈ દુરપર ખાર—બલા.

આંસુયાં બરે મોરે નેન—રાહ.

વજર—હાથે કહું તુમસે શાહ—મેદ મુખ ખોલ કહું રે—હાથ,  
યહાંમે દો રસ્તે હૈ એક તો હૈ નજદીક;  
દુસરા હૈ છે માહકા તુજો મોરે માફીક,  
જો રસ્તા નજદીક હૈ ઉમમે હૈગા ડર;  
કોઈ તજ સકતા હૈ વો રસ્તે સરવર,  
બર આપકી મરજી હો ચલીએ જહાંપનાહ;  
ખંદાબી તૈયાર હૈ ચલનેકો એ શાહ.

જી નોકલ જાએગા સુનએ ગુલબદન,—(યે તરજ.)

ગુલબહાર—કીઉ હુવા મુજસે ખફા સુન એ જાને મન,  
મય બતા તુજકો હૈ એ જાન કરમ;  
કયા હુવા મેરા કસુર ખોલ આ મેરે હજુર,  
તેરી દુરકતમે મૈં એ ગુનચે દહન ખાતી હું રોરોકે હરખાર કરમ;  
કબીના હોઉ જુદા તુજસે એ યાર બલા,  
એક દફાએ આએ મેરે દીલકે ચમન હૈ તુઝે જાન એ દીલદાર કરમ  
કીઉ જલાતા હૈ મુજે કયા હુવા યાર તુઝે;  
જલ ગયા ધશકમે તેરે યે બદન નજલા તુજકો હૈ સદખાર કરમ.

અગર ગફૂલતમે બાજ—(યે રાહ.)

સેહલીયાં—તું કીઉ કરતી હૈ ઇતની આહો જારી,  
નખા ઇતના તું ગમ એ જાન વારી;

तेरा दुःख हमसे ये देखा न जाता,  
तु कृति करती है दीलडो मेकराही;  
पुद्गलसे कर दुःखा जो होगा माफीक,  
वाही परलायिगा उमेद सारी;  
उमीदी रख दीलमे उमेद,  
मेरे तेरी सनम यकपार आरी;  
अप्य अल तु मेहेलमे हमरा हमारे,  
न करतु छयतराहसे आहो नारी.

**आप २ रा. परदा ५ वां.—हरपार.**

सुतो अयान आज तुमस्मोप सरस्वज.—(राह)

बोपदार—सुतो हमारे राह तुम ये मोरी अरज  
के राह मुनकर आये है नजर संग आज;  
गर हुकम होतो आपका लाज मैं पज,  
वर नही तो उनको मैं दुं अभी शीरा.

राहुं—नहद न मैं बोपदार कुछ ना देखकर,  
उनको जलदी लाबुला यहांतु सरपसर;  
हैगा कोई हाजर जलद यहांसे जमि,  
मेरा गुलबहारको ये पपर सुनामि;  
अलके उसके तैछ तुंभी लोके आ छधर,  
जप न अप्य जलद तु देख कुछ ना कर.

(जना बुधाने ओर दापोस होना मुनकरका.)

राहुं—सपहान अक्षा पुद्गलने क्या पनाई है तेरी सुरत,  
कसम सय मजको है तेरी यही नदु नारी सुरत;

તેરી સુરતકી યે તસ્વીર બનાઈ દસ્ત કુદરતને,  
અજબ યે મુખમુ ગોયા કે હૈ જાદુ બરી સુરત;  
મેરી દુખતરકા દીલ તું ના બના મીસ્લે દીવાના,  
દીખાઈ ખાબમે આકર થેડી અફસુગીરી સુરત;

હુપા ઇશક હુમારા બીચા બાંમે—(બિરાહ.)

મુજકૂશાહ—જે સા ઇશક દુઃખતરકો હૈગા તુ મારી,  
વૈસી ઇશક આતરા થે મુજકો લગી હૈ;  
થે તસ્વીર દુખતરકી દેખા તુ મ અપની,  
ઇસીને મેરા દીલ ચુરા લે ગઇ હૈ;  
મેં સોચાયા અપને મહેલમે પલંગપર,  
ચકાયક વો આ કીયા મુજે કર ગઇ હૈ;  
શમાઅ રૂપ દીખા અપના મેરેકો એ શાહ,  
વો પરવાના અપના બના કર ગઇ હૈ;

થેહી મજબુ હૈગા દીવાના—(બિરાહ.)

ગુલબહાર—યહી યહી હૈ મેરા પીયારા યહી હૈગા મેરા માહપારા.  
ઇસને હીતર મીઝગા હૈ મારા;  
દીલકો મેરે કયા પારા પારા,  
ઇસકી કુરકતને હૈ મુજકો મારા;  
ઇસકી સુરતને હૈ મુજકો મારા,  
યહી આપ્પકા હૈ મેરે તારા;  
મીવા ઇસકે નહી કીસમે ચારા,  
ઇસસે હૈગા ખીજલ આંદ તારા;  
ઇસકા રૂપમીસ્લ માહ પારા,  
થેહી મારે મલેકા હૈ હારા;

હેગા થઈ મેરા ગમખારા,  
થેહી વાલીદ હૈ મોરા દુલારા.

(શાહ ગુલબાર એ મુજકરશાહકા હાથ મીલાતા હૈ  
કરબારીયો મુખારીકખાદો દેતે હૈ.)

સખ—શાદી બના બનેકો મુખારક બહાર હૈ,  
નેશાહ કયા બના હૈ બની પુરમીગાર હૈ;  
સારે બરાતીયુકો મુખારકહો ચે ખુશી,  
દુલા દુલહનપે આજ સખી દીલ ની સાર હૈ;  
ચે સખ બરાતીયોકે હરે હરે હૈ હરે બરે,  
હર એક ગુલ બદન હૈ ગલે સખકુ હાર હૈ.

ગુલલાઈ માધનન કુલુકા સદેરા—(એ તરજ.)

મુજકરશાહ—અખ મુજકો રખમત ગરહો તુમહારી,  
અપની બનીકો મૈ ધર લેકે જાઈ;  
મુદત હુઈ મૈ ધરસે હું આયા,  
એશી ખીરાદરસે નહીં મીલને પાયા;  
ધસલીએ જાનેકી રખમત મૈ આહાયા—અખ.

ગુલબહાર—મેરે દીલકા તુ હૈ પારા મુજે છોડ નજ બંજારા,  
મે સાથ તેરી હું ચલતી ખીન તેરે નહીં યહાં રહેતી;  
તુ હૈ ચે જીગરકા પારા—મુજે છોડ,  
એ વાલીદ ન મુજકો રોકો—મારી જાન અખ ધસકો સોંપો;  
હાશીજ હૈ ખુદા તુમહારા—મુજે છોડ,  
ખીન ચાર યહાંપે રહેના—ચે રંજ કહાંતક સેહના;  
દીલ હુવા ચે પારાપારા—મુજે છોડ,  
તુહી હૈગા મેરા દીલબર—તુજખીન રહું મૈ કીર્થ કરે;



મેરે નેનુંકા હૈ તું તારા—મુજે છોડ,  
 મૈ પીદર તુમ છોડો યારી—મરી જલદી કરે તૈયારી;  
 મેરા અસ્ખાબ ખાંધો સારા—મુજે છોડ નજા ખંજરા.

લાગી હે લગન તુમસે છુરા કૌન સકેગા—(એ રાહ.)

બાદશાહ—બહેતર હૈ જામી યાર હો મુખતાર આપ હો,  
 યે તખ્ત ઓર તાજકે સરદાર આપ હો;  
 બેઠી યે દેડે તુમકો યે બેઠા બતાયા હું,  
 યે માલો ધન મુલકકે અમલદાર આપહો;  
 તુમ દોનુ સીવા કોઇ નહીં મેરા જહાંમે,  
 યેહી જહાંશી વકતમે ગમખાર આપહો.

બાબ ૨ રા તમામ.

**બાબ ૩ રા. પરદા ૧ લા.—જંગલ.**

(કાલી ઓર મુજકરશાહકા આના વહાં.)

ઈસ આતશે ફરકતને—(એ રાહ.)

મુજકરશાહ—અક્ષાહકે ફજલસે હમ આમીં યહાં તલક,  
 ઊમીદ હૈ અંદ રાજમે પોહોએ મકાં તલક;  
 કાલી યહાં ઉતારાકે અબ રાત યહાં રહે,  
 મંજુલ યહી પહેલી અબ જાતે કહાં તલક;  
 હરઅંક ઈધર ઊધર તુમ અબ જાકે સો રહો;  
 વકતે ફજર અલીગે હૈ જાના જહાં તલક;  
 એજાને મન તુમ આવો મેરે પાસ જો રહો,  
 તુમ વસ્લસે રખો જુદા મુજકોં કહાં તલક.

(સો જાનાં ઓર દેવ મુરેકા આના કુમેસે.)

અલેકસે તુ યાદ કર અલ્લાહુકો આદમ—(એ રાહ.)

દેવસુંક્રેદ—અદ્વાહને ડ્યા બનાવ હૈ યે મુરતે આદમ,  
 દેખેસે ઇસકે દીલ મેરા અપ્પ હો ગયા નાદમ;  
 ડ્યા દુસ્ત જવાનીકા ખીલા ઇસકા હૈ આલમ.  
 બસ ઇસક હુવા ઇસકા મેરે દીલમે આ કાયમ,  
 ખીન દેખે ઇસે મુજકો ન અપ્પ ચૈન પડેગા;  
 ઉલકતમે ઇસકે મુજે અપ્પ જલના પડેગા.  
 ઇસ વાસ્તે અપ્પ ઇસકો ઉઠા કુવેમે ડાલું,  
 જપ્પ જાયેગા શેહજાદા તબ મૈ ઇસકો નીકાલું;

(દેવ મુલખહુકો સે જાતા હૈ.)

(શેહજાદાકો ઉઠતા ઔર ખેકરાત દોના.)

મુજકુરશાહ—સોઇયા વો ઇસવકત યહાં હમ્મે હમ્મે કહાં વો ઉઠગઇ,  
 ડ્યા મુજસે હુઇ ઐમી ખતા જોકે દગા વો દે ગઇ;  
 અપ્પ ડ્યા કરેં જાઉ કહાં કીસમે હકીકત જા કહું  
 હમ્મે હમ્મે ગજબ યે ડ્યા હુવા કીસ તરહા આકત યે સહું  
 અફસોસ સદ અફસોસ હૈ હમ્મે હમ્મે ખુદા યે ડ્યા હુવા,  
 મેરે સનમકો યક બચક કીસને કીયા મુજસે જુદા;  
 ઐ ફલક કજર ખે રહમ યે ડ્યા કીયા તુને મીનમ.  
 મુજસે જુદા તુને કીયા ખેરાક યહાં મેરા સનમ,  
 ઇસ જંગલો ખુંખારમે કોઇ નહી મેરા સગા;  
 મેરે જીગરકી દોસ્તી વાલી હુઇ આખીર જુદા.  
 ઉસકે ખીના યે જીન્દગી મેરી તો અપ્પ દુરાવાર હૈ  
 દુન્યામે યે જીના મેરા તુજખીન પીયારી ખાર હૈ

ਐ ਗੁਲਾਮਹਾਰ ਐ ਗੁਲਾਮਹਾਰ ਐ ਜਨ ਮੇਰੀ ਗੁਲਾਮਹਾਰ,  
 ਮੁਝਲੇ ਜੁਧਾ ਕੁਧੁ ਹੋ ਗਧ ਸੁਖ ਸੁਖ ਯਤਾ ਐ ਗੁਲਾਮਾਨਰ;  
 ਲਾਘਾਰ ਫੁੰ ਮੈ ਖਸਿਯਗਾ ਅਘ ਫੁੰਫੇ ਜਭਿ ਕਹਾਂ.  
 ਆਗੇਸੇ ਜਾ ਪੁਧੁ ਕੀਸੇ ਰਾਧਕ ਕਹੀ ਪਾਤਿ ਨੀਸਾਂ, (ਜਾਨਾ ਹੈ.)  
 (ਕੁਤੇ ਅੰਦਰਸੇ.)

ਗੁਲਾਮਹਾਰ—ਰੰਯ ਅਲਮ ਦਰਦ ਗਮ ਯਾ ਸੀਤਮ ਆ ਪਤਾ.  
 ਯਾ ਗਲਘ ਆ ਪਤਾ ਮੁਝਭਿਪਰ ਯਾ ਘੁਧਾ;  
 ਮਤ ਹੋ ਤੂੰ ਯੇ ਰਹਮ ਕਰ ਰਹਮ ਧਕੁ ਜਰਾ.  
 ਯਾ ਆਤਾ ਮੈਨੇ ਕੀ ਤੇਰੀ ਐ ਆਨਕਾ.  
 ਕੋਨ ਹੈ ਦੁਰਹੋ ਯੇ ਰਹਮ ਐ ਹਯਾ.  
 ਛੋਡ ਦੇ ਮੇਰੇਕੋ ਮੈਂ ਤੋ ਫੁੰ ਯੇ ਆਤਾ.

(ਕੁਤੇਸੇ ਘਾਏਰ ਆ ਕਰੇ ਦੇਵਕੋ.)

ਗੁਲਾਮਹਾਰ—ਸੁਖ ਯਤਾ ਐ ਜਾਤੀਐ ਘੁੰਘਾਰ ਹੈ ਤੂ ਕੋਨ,  
 ਕੋਨ ਹੈ ਤੂ ਕੋਨ ਹਾ ਅਢਕਾਰ ਹੈ ਤੂ ਕੋਨ.  
 ਕੀਸ ਲੀਐ ਮੁਝਪੇ ਜੁਲੁਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੂ ਐ ਨਾਨਕਾਰ,  
 ਮੈਨੇ ਯਾ ਤੇਰਾ ਕੀਯਾ ਮੁਰਦਾਰ ਹੈ ਤੂ ਕੋਨ;  
 ਛੋਡ ਮਤ ਮੁਝਕੋ ਧਹਾਂ ਦੁਰਹੋ ਮਰਦੁਰ ਤੂੰ.  
 ਦੀਲ ਮੇਰਾ ਤੇਰੇਸੇ ਘੁਧ ਯੇਯਰ ਹੈ ਤੂ ਕੋਨ.

ਦੇਵਮੁਕੇ—ਆਸ਼ੀਕ ਤੇਰਾ ਐਰ ਮੈ ਦੀਲਦਾਰ ਫੁੰ ਤੇਰਾ,  
 ਯੇ ਦਾਮੇ ਮੋਹਿਯਮਤਮੇ ਗੀਰੀਕੁਨਾਰ ਫੁੰ ਤੇਰਾ;  
 ਆਸ਼ੀਕਕੋ ਜਲਾਨੇਮੇ ਨਕਸ਼ਾ ਤੁਝਕੋ ਨ ਹੋਆ.  
 ਮੈ ਆਸ਼ਕੇ ਦੀਲਦਾਰ ਪਕਸ਼ਦਾਰ ਫੁੰ ਤੇਰਾ,  
 ਤੂ ਘੋਕੁ ਨ ਆ ਦੀਲਮੇ ਤੇਰੇ ਕੁਛਭੀ ਐ ਜਾਨੀ;  
 ਹਰ ਪਕਤ ਤੇਰਾ ਧਾਰ ਮੈਂ ਗਮਘਾਰ ਫੁੰ ਤੇਰਾ.

ગુલબહાર—તું મેરા દુરામને જાયા મુઝે માલુમ ન થા,  
 ધસી જંગલમે નીહાયા મુઝે માલુમ ન થા,  
 તુ ધસ જંગલ ખુંખારમે રહેતા હૈ ખખીસ.  
 તેરા ધસ જાપે મકાંયા મુઝે માલુમ ન થા,  
 મુજકો લેકરકે મેરા આશીકે જાનાને શરીક  
 આનેવાલા વો યહાંયા મુઝે માલુમ ન થા,  
 અબ તો લાચાર હું મૈ ડ્યા કરું ગરદીશકે સખખ.  
 પેહી કીસ્મતકા નીશાં યા મુઝે માલુમ ન થા.

**ખાખ ૩ રા. પરદા ૨ રા. જંગલ.**

મુંજફરશાહ—હાલ હીજરે દીલરૂબા મે દીલસે પુછા ચાહીએ.  
 ડ્યા ગુજરતી દીલમે હૈ ધસ દીલસે પુછા ચાહીએ;  
 મૈ તો એક આવારએ દરાતે શીરકે ચાર હું,  
 રાહ ખસ્તીકી કીસીકા મીલસે પુછા ચાહીએ,  
 હીજરકે સદમે ઉઠાએ હૈ દૈષ મેહજુર ને.  
 વસ્લકી લજત કી સી વામીલસે પુછા ચાહીએ  
 દેખતેહી ચારકા દીલ હો ગયા મહયે જમાલ.  
 દીલકે જાનેકી ખખર માયલસે પુછા ચાહીએ,  
 મૈ તરફતા હુ જુદાઈમે ઊસીકે સુખહો શામ,  
 ય તરફનેકી મળ ખીસ્મીલસે પુછા ચાહીએ.

(ડાકનકા નમુદ હોના એર રહેજાદેપર આશક હોના.)

વેચન સુત ન જાએ મેચા.—(એ રાહ.)

ડાકન—સુત તુ મારે પીયારે ખંદરે સુત તુ મારે પીયારે  
 સુરત તેરી દેખ મૈ તો ધરાકમે હુઘ ચકચુર જલા;

એક ખોસા લેને દે તો હાવે સભી દુઃખ દુર મેરા.  
 ઔર ચલો તુમ મેરે ઘરકો ખાના કરે તૈયાર અજીબ.  
 ખા પી સો રહો તુમ સાથ મેરે ઔમાર હખીબ.

(ચિત્ર રાહ.)

મુજકૂરશાહ—કૌન હૈ તુ મકાર દલાલા કૌન હૈ તુ મકાર.  
 આદમ જાત યા બૂત પલીત યા ચુડેલ ડાકન હૈ તું ખતા,  
 કહાંસે તેરા આના હુવા હૈ રહેતી હૈ કીસ જામ્મે બલા,  
 ડાકન—આદમ જાદ તો નહી મૈ મીઆં લેકીન જીતી ડાકન હું.  
 ઇસ જંગલમે મકાન મેરા ઔર મૈ તુજપર આશીક હું.  
 મુજકૂરશાહ—તુ તો હૈગી ચુરેલ ડાકન મૈ હું આદમજાદ શરીફ,  
 તેરા મેરા કૈસા બનેગા હૈ એકાર દુશવાર દકીક;  
 લેકીન સુનહાં એક શરતસે કરતા હું મૈ તુજકો કબૂલ  
 ગર તુ માને મેરા કહા તો મતલબ તેરી લાઉ હસુલ.  
 ડાકન—શરત હૈ ઝ્યા વો મુજસે ખોલ દીલસે મૈ લાઉ બજા  
 જાન ઔર માલ અપના મારા તુજપે કરે હરઆન શીદા,  
 મુજકૂરશાહ—શરત યે હૈ સુત એ જાની કરતાં હું તુજસે ઇજહાર,  
 યહાંપે ઔરત મેરી ગુમ હુધ નામ હૈ ઉસકા ગુલબહાર.  
 ગર તુ ઉસકા પતા કહીસે લાદે જો મેરેકો,  
 વસ્લકી અપને મજા અખાઉ ખુરા મૈ કરે શીર તેરેકો.  
 ડાકન—હાજી હાં યે તુમને કહા વો સખ મુજકો માલુમ હુવા,  
 શાયદ ઉસકો મુફેદ દેઉ ગયાહી હોગા લેકે ઉઠા.  
 મુજકૂરશાહ—મુફેદ દેઉ કહાં હૈ રહેતા ધર ઉસકા તુ મુજકો ખતા,  
 તા ઉસકે મૈ પાસ જાકે મેરે મનમકો લાઉ છુડા.

ડાકન—બહોત અચ્છા ચાલીએ સાહેબ તુમકો બતલા દેતીહું.  
 ઔર જો તદખીર હૈગી ઉસકી વાબી સીખલા દેતી હું.  
 (જાતા હૈ.)

**બાબ ૩૨. પરદા ૩૨. જંગલ.**

(દેવ સોચા હૈ ઔર દાખોલ હોના શાહમુજર્રકાં ઔર ડાકન ઉતરકા.)

બેચન શુન ન જાયો મેથા—રાહ.

ડાકન—દેખ વો સામને સોતા હૈ જો—દેખ વો સામને સોતા હૈ,  
 ગોદમે રખકે મર તુ ઉસકા જાકે ચંપી કર;  
 જખ યે ઉકેગા કહેગા તુજકો કૌન હૈ તુ મરપર,  
 ઔર કહેગા કયા હૈ મતલબ તલબ તું કર ઐ યાર;  
 તખ ઉસસે તુ કૌલ લેકર માંગ તુલા દીલદાર.

(ગેહજતેને સુકેદેવકે પાકી દાખના જખ ઉસને ઉતર પુછતા.)

સુકેદેઉ—કૌન હૈ તુ કીસ લીએ તેરા યહાં આના હુવા,  
 દરદ ગમખી કીસ વાસ્તે તેરકો પું આના હુવા;  
 માંગલે કયા માગતા હૈ ખોલદે તુ ઇસ ધડી,  
 • તેરી યે ખીદમતકાં બદલા મુજકો દીલવાના હુવા;  
 શાહમુજર્ર—કૌલ દોતો માંગલુ ઔર હાલતીલ અપના કહું,  
 વર નહી તો જાજી વાપસ જાંસે યાં આના હુવા.  
 દેઉ—કૌલ લે ઔર ખોલ જલદી જોકે હૈ મતલબ તેરા,  
 અખ તો તેરા હુકમ મુજકો ખસ બજા લાના હુવા.

દીક્ષ હીન લીઆ મેરા બનારસકી ગાત્રીમે—(એ તરજ.)

મુજર્રશાહ—કયા હાલ કહું મેરા મે તુમસે ખીયાં અખ,  
 જીસત્રીએ મે જો આયા હું ઉસકા યે હૈ મખખ;

મેરે બલકા હાર મેરી ગુલબહાર પરી,  
ગર ઉમરો ખખરા દોતો મેહેરખાની હો અખખ.

ગઇ ચક બંચક ગો હવા પલટ—(એ રાહ.)

દેવ—યે તુ કયા કહા અરે ઐ મીયાં મેરી અકલ તો ન જરી રહી,  
અખ મૈ કૌલ તેરકો દે ચુકા મુજે હસસે બેખખરી રહી;  
અરે હાએ મૈને એ કયા કીયા ખુદ જખાન અપની સે ફસ ગયા,  
અખ અખ સ હૈ મુજકો યે દરદો ગમ લેજા તેરી યે જો પરી રહી;  
અખ હમકે બદલે તુ ઐ મીયાં મુજે એક ઔરત દીલા, યહાં,  
મેરે દીલકી જો કે ઉમદથી વોહી દીલકી દીલમે બરી રહી;  
મુજકૂરશાહ—

ખહોત ખુખ ખાત યે આપકી મૈને જનો દીલ સે કખુલકી,  
હમકે બદલે મૈં તુમકો દેતા હું યે ચુરલ જો સામી ખડી રહી.

દેઉ—મૈને દીલમે હમકો કખુલ કીયા,  
તુ લે જખો અપની યે દીલ રખા;  
મેરી કીસ્મત મૈં જોકે થી લીખી,  
વોહી પાસ મેરે પડી રહી.

કોઇ દમ દે સાકી અખર હવા—(એ રાહ.)

મુજકૂરશાહ—નહો ગમગીં પીયારી એક જરા,  
જો હવા સો દીલ સે બુલાદે ઉસે;  
હંસ મુખ ખાતી અપની સુના,  
બર જામ ખુશીકા પીલા દે મુજે;  
ગમ રંજો અલમ મુખ દીલસે,  
બુલા હંસ બોલકે જાની રીઝાદે મુજે;

શીરી જ્યાંસે શીરી કલામ,  
જરા મુલસે અપને સુના દે મુજે.  
ગુલાબહાર—યક ખાત પીયારે સુત તુ મેરી,  
બાપમે ચલકે મીલાદે મુજે.

મુજકૂરશાહ—મેહતર ચક્રીએ ધરકી તરક,  
તેરે બાપસે જાકે મીલાઉ તુજે. (દોનુ જાતે.)

**બાબ ૩ રા. પરદા ૪ થા.—દરબાર.**

દખો દખો બગોચેમે' કોન આચારે—(યે રાહ.)

ચાંબદાર—શાહ સુનીએ અરજ એક મેરીરે—શાહ.  
શાહે મુજકૂર ગુલાબહાર દોનો આએ બાહાર,  
ગરચે હુકમ હો લેકર આઊં ઉનકો યહાં હાજર—શાહ.  
અરીએ જોબન એ દરદકો—(યે રાહ.)

શાહ—અરે ચાંબદાર અબ ન તુ દેરકર,  
કે દરબારમે ઉનકો લા સરબસર;  
• સબબ કયા વો જલદ છતને શીર આએ હૈ,  
કે રાયદ કુછ રાહમે ખતા પાએ હૈ. (શાખસ દોના.)  
આનો આનો મેહરબાં—(યે રાહ.)

શાહ—મેરી દીલકે પીઆરે તુમ આવો,  
મેરે આંખોકે તારે તુમ આવો;  
છતની જલદી તુમ આએ સબબ કયા,  
હાલ અપના મેરેકો સુનાવો.  
મુજકૂરશાહ—કયા કહું તુમકો શાહયા મેરાજી જાનતા હૈ,  
કેસાહી સદમાં ઉમયા મેરાજી જાનતા હૈ;



જખ વહાંસે હમ ગયે રાહમે મીલા દેવ સુકેદ,  
 ઉસને ખસ ઇસકો ઉડાયા મેરાજી જનતા હે;  
 ઇસકી કુરકતમે ઉસી જંગલે ખુખારકે ખીચ,  
 કોહે ગમ સરપે ઉડાયા મેરાજી જનતા હે;  
 શીર વહાં મેરેપે એક આશીક હુધથી ડાકન,  
 ઉસનેહી મુજકો ખતાયા મેરાજી જનતા હે;  
 જોજો તદખીર મુજે ઉસને ખતાઈ શાહ,  
 વોહી ઇસકો છુડાયા મેરાજી જનતા હે;  
 ઇસી બાઇસસે મેરા આના હુવા હે ઇસજ,  
 ચેહી સખ હાલ સુનાયા મેરાજી જનતા હે;  
 મુફર અક્ષાકા કરે ઔર ગનીમત સમજો,  
 જીતેજી શીરકે મીલાયા મેરાજી જનતા હે.

નઠની દારા મોતો હો મોરે રાજા—(મેરાહ)

રાહુ—ખુશીયાં મનાએ આ મોરે પીયારે,

ગમ સખ બુલોદો દુખ દરદ ઉરોદો—હો મોરે પીયારે.

હીલ મીલ રહો તુમ ખાએ ન કુછ ગમ—હો મોરે પીયારે.

સખ—સલામ સલામ સલામ હે આખીરી સલામ,

ખેલ આજકા ચે સખી હો ગયા તમામ;

બાદ અજ સલામકે અરજ એક હે,

મુનલો તુમ પૈ સાહેબાંતે ખાસ આર આમ;

જૈસે આએ આજ તુમ વૈસે શીરકે આપ,

કર મેહેર આર આવો ખાસ આર આમ.

તમામ હુવા.

૩. આ.

હેલન કોંગા	...	...	...	...	૦ ૧૦
ગકન મીડસચર	...	...	...	...	૦ ૧૦
મુખાર્ક કાપી દરેલી	...	...	...	...	૦ ૧૦

તે શિવાય દરેક જાતની ચાહેમાં વાપરવાની ખાંડ, કાપી, સાબુચોખ્ખા, તાપીચ્છાકો, આગરૂટ, કોરન ફલાવર, કોકો, મુરખો, મીણમતી, સાબુ, શીગાર, ચીરૂટ, અમેરીકન તંબાકુ, બરબ્રાઈ, ટર-કાસ તમાકુ, ઇત્યાદિ દરેક જાતનો માલ ખાત્રો બરેલો સસતે ભાવે મળશે, જે એક વાર લઈ જવાથીજ ખાત્રી થશે.

તરેહુવાર તરકી તંબાકુની શીગારેટ (કાગળની ખીડીચો)

શો શો નાં બાકશ નીચે લખેલા ભાવે મળશે.

ક્રોશમીડ્વિક શીગારેટશ (કાગળની ખીડીચો)	...	...	...	...	૩ ૦
હેલન	...	...	...	...	૨ ૮
રોયલ	...	...	...	...	૨ ૦
પ્રીન્સ	...	...	...	...	૧ ૧૨
લનાર	...	...	...	...	૧ ૮
જેશમીન	...	...	...	...	૧ ૪
કવીન	...	...	...	...	૧ ૦
લીટલ જુની	...	...	...	...	૦ ૧૪

દામોદર રતનશી,

ચીનાઈ અને હિંદુસ્થાની ચાહે વેચનાર.

કાલકાદેવીને રસ્તે મહાજનવાડી પાસે નં. ૨૭, મુ'બઈ.

## આ ચોપડીઓ નિચે લખેલે ઠેકાણેથી મળશે.

	૩.	આ.
વીરમિંહ ચંદ્રિકાનાં ગાયનો ... ..	૦	૧
મીનાહરણ નાટકમાંના ગાયનો ... ..	૦	૧
આપ્પાહરણનો ગાયગુરૂપી આપેરા ... ..	૦	૧
કામસેન અને રસિકા નાટકમાંના ગાયનો ... ..	૦	૧
રૂકમીણીહરણનો આપેરા ... ..	૦	૧
વીરમતી નાટકનાં ગાયનો ... ..	૦	૧
સદેવંત માવજીંગાનો આપેરા ... ..	૦	૧
મદાલમાંનો આપેરા ... ..	૦	૧
શીરીન ફરહાદનો આપેરા ... ..	૦	૪
કામસેન રસિકા નાટક... ..	૦	૮
ધિરતે અકુળ યાને ફરેખે સૈતાન ... ..	૦	૩
સદેવંત માવજીંગાનો ઉર્દુ આપેરા. ... ..	૦	૨
કરણધેલાનો આપેરા ... ..	૦	૧

કોલકાદેવી—ધિરદાસ લાલમિરીમાંથી તથા શરયારજી હાઃ મળજીની દુકાનેથી.

ગણેશવાડીને નાકે—ખાળકૃણુ લક્ષ્મણુ બુકસેલર પાસેથી.

મુરત નાણાંવટમાં—મનચેરજી જમસેદજી પોસ્ટવાળાપાસેથી.

ભાવનગરમાં—શા. પાનાચંદ તેજ બુકસેલરની દુકાનેથી.

દેશાવરથી વેચવા માટે મંગાવનારને પોણેભાવે મળશે.

દામોદર રતનશી.

